

de Stater, hvis stadige Neutralitet er garanteret af Stormagterne, og det forekommer mig, at man burde rette alvorlige Bestræbelser henimod at naae en saadan Tilstand. Vel veed jeg, at der er Folk, som her til vilde svare: Men vi ville alligevel komme til at anvende Befæstninger paa vort Havræfen. Ja, det veed jeg godt; men det vil jeg ogsaa gjerne være med til. Saasnart vort Bævningsvæsen kan komme til at hvile paa en væbnet Neutralitet, skal jeg være den Første til at bevilge det Fornødne. Man vil vel indvende, at en saadan Garanti ikke har nogen absolut Gyltighed, og at, naar Magternes Interesser komme i Strid med Traktaterne, ville de bryde disse. Ja, men hvad ville Magterne nu gjøre, naar deres Interesse kommer i Strid med vor Tilværelse? Saa ville de erobre os, forsaavidt deres Interesse er stor nok til at opveie de Offre, som Saadant vilde medføre. Noget anderledes stiller Sagen sig dog, hvis der kunde blive sikret en Neutralitet. I saa Henseende maa jeg minde om, at i 1870 kom det dog ikke dertil, at neutrale Stater bleve krænkede, skjøndt jeg vel veed, at der var Tale derom. Det er dog muligt, at Danmark kan faae Lov til at være en neutral Stat i længere Tid, indtil Retsforholdene maatte blive forandrede. Saasnart en saadan Tilstand indtraadte, vilde vi blive fri for at holde i vor Gaand disse Nøgler til Østersøen, som jeg før omtalte, blive fri for den Usikkerhed, den Jamlen frem og tilbage, der nu viser sig ikke blot blandt de Ikke-Sagkyndige, men ogsaa blandt de Sagkyndige. Der vilde paa dette Omraade indtræde en Ro og en Fæsthed, som i mange Henseender vilde være gavnlige for vort Fædreland. Jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at Bedkommende ville ret alvorlig arbejde paa, at Danmark kan erholde en saadan neutral Stilling. Da vil Ordningen i denne Sal af vort Bævningsvæsen blive overmaade let i Modsætning til, hvad den nu er.

Dinesen: Den ærede Ordfører for Udvalget har beklaget sig over den Modtagelse, som Flertallets Forslag har faaet. Jeg skal begynde med at omtale de Punkter, hvori jeg skjøner, at der er Enighed mellem Flertal og Mindretal, og senere komme til at omtale de Punkter, hvorom der er Uenighed. Det staar for mig, som om der, naar man ser paa de foreliggende Forslag og paa Udvalgets Betænkning, er Enighed om de Foranstaltninger, man tænker sig trufne ved Storebelt; der er Enighed om Retningen af Flaadens Udvikling, skjøndt der er den Forskjel, at medens vi vel ere theoretisk enige om Flaadens Udvikling, er der i Praxis den Forskjel, at de Medlemmer, som høre til Mindretallet, altid have stemt for Midler til Flaadens Udvikling, medens de ærede Medlemmer, der høre til Flertallet, i Reglen have stemt mod saadanne Bevilgninger. Der er endvidere et Punkt, hvor man er

enig, og det er den Enighed, jeg betragter som det største Fremstridt, der er sket ved den hele Forhandling om denne store, vigtige Sag. Jeg sigter her ved til, at man er kommen til at betragte det som rigtigt, at vi, naar Tiden kommer til at forsvare vort Fædreland, koncentrere vore Kræfter saa meget som muligt, koncentrere dem paa Sjælland, og betragter denne D som den naturlige Fæstning. Jeg tror med det hele Udvalg, at kun derigennem kunne vi have Udset til at føre et fylldigt Forsvar. Ved at sprede vore Kræfter for meget, vil det let gaa saaledes, at det at ville forsvare Alt fører til, at vi tabe Alt. Der er nogle ærede Medlemmer, som ville søge en Sikkring for Danmark derved, at der skikkes Landet en neutral Stilling. Der er tvende ærede Medlemmer, som udtale sig i den Retning i Betænkningen, men det forekommer mig, at disse ærede Medlemmer befinde sig i nogen Modsigelse med sig selv. De ærede Medlemmer begynde nemlig deres Udtalelse med at sige: „Endnu medens Traktaterne til Opretholdelse af den europæiske Ligevægt agtedes, fandt Danmark ingen Sjælper“, men senere komme de desuagtet til selv at kræve saadanne Traktater for Danmarks Sikkring. De forudsætte, at der har været en Tid, hvor Traktater agtedes, men forudsætte tillige, at den Tid ikke mere ere tilfæde, at vi tværtimod leve i en Periode, hvor Traktater ikke agtes. Men da forekommer det mig, at det vilde være at handle som Daarer, om de Danske vilde stole paa saadanne Traktater, om hvilke man har den Formening, at de ikke agtes. Jeg er enig med den ærede Ordfører for Mindretallet i at beklage, at Regjeringen, da Udvalget henvendte sig til den om at faae meddelt en Plan for hele Forsvarsvæsenet og navnlig for Befæstningsvæsenets Udvikling, ikke faae sig istand til at indkomme Udvalget. Jeg tror, det vilde have været gavnligt for den hele Sag, om vi havde faaet den hele Plan forelagt, saa at vi kunde overse det Endemaal, vi skulde naae, naar Tælen var om at skabe Fæstningsværker, medens vi nu befinde os paa et fuldstændig usikkert Omraade og ikke kunne se, hvor vi skulde ende. Jeg er ogsaa af den Mening, at naar vi skulde komme til en saadan fuldstændig Plan, maa vi ogsaa komme til at skaffe Indtægterne ad ekstraordinær Veie ved en overordentlig Skat, og jeg turde tro, at det vilde være rigtigt, om Regjeringen havde taget Sagen paa den Maade, at den var fremkommen med en hel Plan om det, Regjeringen maatte fordrø, og saa paa den anden Side havde sagt til Flertallet eller til Thinget: Naar I ville bevilge os, hvad vi fordrø i Retning af at faae Forsvarsplanen gjen-nemsøret, saa skulde vi indrykke Oder, hvad I fordrø og gaa ind paa en overordentlig Skat; lad os forhandle derom og se at blive enige. Jeg er nu af den Mening, at der ingen Fare vilde være ved at gaa ind paa en saadan over-